

Arrest

nr. 194 908 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 28 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 7 januari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen België binnen en dienen een asielaanvraag in op 28 augustus en 6 oktober 2009.

Op 29 januari 2010 en 4 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nrs. 44 199 en 44 212 van 28 mei 2010 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 februari 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 63 998.

Op 15 april 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 73 653 van 20 januari 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 22 juni 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 september 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 86 085 van 22 augustus 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 3 februari 2012 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2012 wordt een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 117 037 van 16 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 3 februari 2012 onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 117 038 van 16 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing inzake de derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 22 juni 2011, deze aanvraag wordt ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B., A. (R.R.: xxx)

geboren te L. op (...) 1975

M. L. (R.R.: xxx)

geboren op (...) 1976

en kinderen

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 29.09.2011. deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.11.2013 in gesloten omslag) ;

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 28 november 2013 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen:

"De heer

Naam + voornaam: B., A.

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: L.

Nationaliteit: Armenië

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.:

Niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum."

En

"De mevrouw

Naam + voornaam: M., L.

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Ararat

Nationaliteit: Armenië

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.:

Niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum."

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing dat de aanvraag van 3 februari 2012 onontvankelijk is. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingesteld.

Op 26 maart 2014 worden ten opzichte van verzoekers opnieuw bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze bevelen worden aangevochten in de zaak met rolnummer 152 165.

Op 23 juni 2014 dienen verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 augustus 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tegen deze beslissingen van 4 augustus 2014 is gekend onder het rolnummer 159 014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekers betwisten niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 hen opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan enkel afzien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten indien verzoekster een hogere rechtsnorm aanhaalt.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat zij een schending van artikel 3 EVRM aanvoeren.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot loutere beweringen die zij geenszins staven. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat zij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat hun vluchtrelaas reeds werd onderzocht door zowel de CGVS als Uw Raad, waarbij kan worden opgemerkt dat hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en dat in beide gevallen werd beslist hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk.”

2.2. Ter zitting voert de advocaat van verzoekers aan dat in het verzoekschrift de schending wordt aangevoerd van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en wijst erop dat de bevelen genomen werden in uitvoering van de omgezette Terugkeerrichtlijn.

2.3. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt

“EERSTE MIDDEL

Machtoverschrijding en schending van de artikelen 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en het zorgvuldigheidsbeginsel,

Doordat,

De ongegrondheidsbeslissing als volgt werd gemotiveerd: “(...)”

En doordat het advies van Dr. K. G., als volgt luidt:

“(…) Betrokkenen leggen geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zou hebben tót de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. (...)

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze diabetes mellitus type 1 en deze status na totale thyroïdectomie wegens recidiverende Graves hyperthyroïdie bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Derhalve is er m. i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië. ”

Terwijl,

Vooreerst geen rekening werd gehouden met de nieuwe medische stukken die de verzoekende partij had aangehecht aan zijn aangetekende brief van 3/2/2012 en die geleid heeft eerst tot de onontvankelijkheidsbeslissing van 13/11/2012 en daarna tot het Arrest van 16/1/2014 waarbij deze beslissing werd vernietigd;

Dat de bestreden beslissing er dus ten onrechte van uit gaat dat de verzoekende partij geen actualisering van zijn medische toestand zou hebben laten geworden aan de Dienst vreemdelingenzaken;

Dat een administratieve beslissing die gesteund is op foutieve gegevens, aangetast is door machtsoverschrijding;

En terwijl,

De behandelende arts Dr. V. M. op 19/1/2012 het volgende attesteerde: "PATIENT LIJDT AAN TYPE I JEUGDDIABETES. MOMENTEEL BEHANDELD MET INSULINES (LANTUS ENNOVORAPID) DIT SCHEMA VOOR EEN JEUGDDIABETICUS VERGT EEN LEVENSLANGE EN STRIKTE OPVOLGING DOOR EEN SPECIALIST ENDOCRINOLOGIE "WEGENS HET GEVAAR VOOR HYPOGLYCEMIESIS HET REIZEN TE VERMOEIEND EN STRIKT AF TE RADEN" DEZE TOESTAND IS NIET VOOR VERBETERING VATBAAR EN KAN ALLEEN MAAR GESTABILISEERD WORDEN DOOR EEN STRIKTE FOLLOW UP"

Dat uit het advies van Dr. G. niet blijkt dat de toestand van de verzoekende partij zou veranderd zijn;

Dat het dan ook verbazingwekkend is dat de arts-adviseur, zonder de patiënt te onderzoeken, besluit dat er geen contra-indicatie is om te reizen;

Dat wanneer de arts-adviseur tot een andersluidende conclusie wil komen als de behandelende geneesheer, zonder dat er fundamenteel iets veranderd is tussen de datum dat de behandelende arts attesteert dat reizen strikt af te raden valt, dan dient de arts-adviseur ofwel bijkomende informatie aan te vragen ofwel overgaan tot een grondig onderzoek (RvV 28/2/2011, nr. 57.068), zo niet worden het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en de plicht tot het grondig bestuderen van een dossier krachtens art. 13 E.V.R.M., in geval van een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M.;

En terwijl,

De behandelende arts van mening is dat de verzoekende partij wel degelijk werkonbekwaam is, omwille van zijn schildklierssubstitutie en diabetes;

Dat de verzoekende partij een DVD overlegt met daarop een reportage van een Armeens Tvstation, waaruit blijkt dat omwille van de corruptie in het land er geen gratis geneeskunde bestaat en dat de medicatie niet te krijgen is en in elk geval niet gratis;

Dat de behandelende arts in casu attesteert dat bij de verzoekende partij op dit ogenblik, dank zij een nauwkeurige follow-up, zijn diabetes onder controle is, maar dat deze onmiddellijk zal ontsporen, van zodra dat niet meer het geval zal zijn, met de dood tot gevolg;

Dat de medicatie, die de verzoekende partij thans neemt "Lantus" in Armenië €90 kost wat voor een jong gezin, waarvan de man dan nog werkonbekwaam is, niet te betalen is;

Dat de informatie, die de arts-adviseur aanhaalt, eenzijdige informatie is hem verstrekt door de Armeense overheid, die evenwel niet beantwoordt aan de werkelijkheid;

Dat de beslissing de in het middel aangehaalde wetsartikelen en beginselen schendt;"

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel aangaande de ongegrondheidsbeslissing 9ter stellen verzoekers een schending voor van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 EVRM, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwijten vooreerst verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met de nieuwe medische stukken die zij bij aangetekende brief, d.d. 3 februari 2012 aan het Bestuur hadden verstuurd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat die "nieuwe medische stukken" niet werden overgemaakt aan het Bestuur in het kader van de medische regularisatieaanvraag van 22 juni 2011 (hun derde aanvraag 9ter en de thans bestreden beslissing) maar in het kader van een latere medische regularisatieaanvraag (hun vierde 9ter) die op 23 oktober 2013 onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij een verzoek tot nietigverklaring instelden bij de Raad. Bij arrest met nummer 117.038, van 16 januari 2014, vernietigde de Raad die beslissing.

Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden waar zij stellen dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met die stukken.

Zij betogen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het medisch onverantwoord is om te reizen. Ze menen dat de ambtenaar-geneesheer hen diende te onderzoeken en een onderzoek diende te voeren naar de beschikbaarheid van de follow-up in het herkomstland, daar de

informatie waar verwerende partij naar verwijst, eenzijdige informatie is, verstrekt door de Armeense overheid en die niet beantwoordt aan de werkelijkheid. De medicatie die verzoeker nodig zou hebben kost in Armenië 90€ en gezien zijn werkonbekwaamheid kan hij dit niet betalen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt: § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[2 § 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.(eigen onderlijning)

Het komt derhalve aan de ambtenaar-geneesheer toe om na te gaan of de aandoening van de aanvrager een ziekte is die beantwoordt aan artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt geen plicht in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om de tewerkstelling in het herkomstland te analyseren en evenmin om de aanvrager aan een onderzoek te onderwerpen.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 21 november 2013 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 38-jarige man medische zorgen krijgt in het kader van diabetes mellitus type 1 (gediagnosticeerd in 2004). Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen kunnen geen argumenten weerhouden worden voor de aanwezigheid van diabetescomplicaties bij de betrokkene.

Bijkomend is er bij de betrokkene ook sprake van recidiverende Graves hyperthyroïdie, waarvoor totale thyroïdectomie op 23/08/2010 (weigering actief jood; weigering langdurige inname van Strumazol gezien mogelijks hepatotoxisch) en substitutietherapie.

(...) We dienen op te merken dat we niet beschikken over aanvullende medische (endocrinologische) getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van deze diabetes mellitus type 1 en deze status na totale thyroïdectomie wegens recidiverende Graves hyperthyroïdie en de verdere medische (endocrinologische) behandeling opvolging na mei 2011 (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) endocrinologie, resultaten van bijkomende (recentere) labo-analysen (o.a. HbA1c, nuchtere glycemie, lipiden, schildkliertesten, ...), resultaten van uitgevoerde jaarlijkse onderzoeken ter screening naar diabetescomplicaties (urine-analysen, oftalmologische controles)).

In betrokkenes medische voorgeschiedenis vermelden we nog een ziekenhuisopname in 2009 in verband met hepatitis A. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt geen lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging in deze context.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijn insziens niet dat het hier een huidige ernstige medische aandoening met een huidig risico in de zin van artikel 9ter betreft cfr. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin een noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling in dit verband op korte termijn zal leiden tot een levensbedreiging.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij betrokkene. (...)

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.(...)”

Uit een lezing van het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel ingegaan is op alle medische attesten, die door verzoekers gevoegd werden bij hun derde medische regularisatieaanvraag. Zij tonen niet aan dat er bepaalde elementen werden veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing.

Zij leveren enkel kritiek op het feit dat de arts-adviseur stelt dat er geen contra-indicatie zou zijn om te reizen, zonder verzoeker te onderzoeken.

Verwerende partij wenst op te merken dat verzoekers niet zomaar kunnen verwachten van de ambtenaar-geneesheer dat hij hen aan een onderzoek onderwerpt. Dergelijke wettelijke verplichting bestaat geenszins. Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 91.681 van 19 november 2012 onder meer wat volgt:

“Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen.”

Verzoeker stelt dat hij, omwille van zijn arbeidsongeschiktheid, de hoge kost van zijn medicatie in Armenië niet zou kunnen dragen.

Verwerende partij wenst op te merken dat het geenszins kennelijk onredelijk is om ervan uit te gaan dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is daar er in het administratief dossier geen bewijzen van een permanente arbeidsongeschiktheid voorliggen, noch bewijzen dat verzoekster niet in staat zou zijn om werk te vinden. Daarnaast is het erg onwaarschijnlijk dat verzoekers in Armenië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben die hen zouden kunnen helpen en ondersteunen.

Verder dient erop gewezen te worden dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers medicatie, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012 m.b.t. de kosten van de medische zorgen het volgende: “(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.(...)”

Tenslotte merkt verwerende partij op dat, zoals gemotiveerd in het advies van de arts-adviseur, de medische behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië. Bepaalde gezondheidszorgen evenals zorgen voor bepaalde aandoeningen worden door de staat betaald en personen die behoren tot bepaalde sociale kwetsbare groepen krijgen een breder pakket van gratis zorgen.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending aannemelijk van de door hen opgeworpen bepalingen.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur d.d. 21 november 2013, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de beslissing werd gevoegd, en dat luidt als volgt:

“NAAM: B.A. (R.R.: xxx)

Mannelijk

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Geboren te L. op (...) 1975

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.06.2011.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Ongedateerd consultatieverslag, opgesteld door dr. A. N., endocrinoloog (aangaande een raadpleging diabetologie op 16/03/2011).

- Medisch getuigschrift d.d. 24/05/2011, eveneens opgesteld door dr. A. N.

- 2 medische getuigschriften d.d. 24/05/2011, opgesteld door dr. M. V., huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 24/05/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 38-jarige man medische zorgen krijgt in het kader van diabetes mellitus type 1 (gediagnosticeerd in 2004). Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen kunnen geen argumenten weerhouden worden voor de aanwezigheid van diabetescomplicaties bij de betrokkene.

Bijkomend is er bij de betrokkene ook sprake van recidiverende Graves hyperthyroïdie, waarvoor totale thyroïdectomie op 23/08/2010 (weigering radioactief jood; weigering langdurige inname van Strumazol gezien mogelijks hepatotoxisch) en substitutietherapie.

In betrokkenes lopende behandeling zoals op 24/05/2011 noteren we Lantus 22 E (insuline glargine: een langwerkend insuline-analoog), NovoRapid 6E-8E-8E (insuline aspart: een ultrasnelwerkend insuline-analoog) en L-Thyroxine 175 µg/dag tijdens de week en 150 µg/dag in het weekend (farmaceutische stof levothyroxine: thyroïd hormoon); het betreft een chronische (levenslange) behandeling. Opvolging gebeurt via de huisarts (dr. M.V.) en de endocrinoloog (dr. A. N.).

Aangaande de evolutie van deze diabetes mellitus type 1 en schildklierproblematiek noteren we uit het verslag aangaande de raadpleging diabetologie op 16/03/2011 een HbA1c van 8,6 % en een TSH van 0,88 (in 03/2011).

We dienen op te merken dat we niet beschikken over aanvullende medische (endocrinologische) getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van deze diabetes mellitus type 1 en deze status na totale thyroïdectomie wegens recidiverende Graves hyperthyroïdie en de verdere medische (endocrinologische) behandeling/opvolging na mei 2011 (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) endocrinologie, resultaten van bijkomende (recentere) labo-analyses (o.a. HbA1c, nuchtere glycemie, lipiden, schildkliertesten, ...), resultaten van uitgevoerde jaarlijkse onderzoeken ter screening naar diabetescomplicaties (urine-analyses, oftalmologische controles)).

In betrokkenes medische voorgeschiedenis vermelden we nog een ziekenhuisopname in 2009 in verband met hepatitis A. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt geen lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging in deze context.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns insziens met dat het hier een huidige ernstige medische aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft cfr uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat net achterwege blijven van behandeling in dit verband op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Armenië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 31/08/2013 met het uniek kenmerknummer AM-3006-2013.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 30/09/2013 met het uniek kenmerknummer AM-3050-2013.

- Informatie bekomen via <http://www.doctors.am/> (geraadpleegd op 18/11/2013).

- Lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië, bekomen via <http://www.pharm.am/iurdocs2.php?pg=13&langid=2> (geraadpleegd op 18/11/2013): hieruit blijkt dat onder andere Lantus (insuline glargine), NovoRapid (insuline aspart) en L-Thyrox (farmaceutische stof levothyroxine) geregistreerd zijn en op voorschrift verkrijgbaar zijn in Armenië.

Uit deze informatie blijkt dat behandeling met insuline glargine, insuline aspart en levothyroxine beschikbaar is in Armenië. Behandeling/opvolging door een huisarts en door een internist/endocrinoloog is beschikbaar in Armenië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Armenië:

- Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 20/11/2013:

- "Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald.

Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis.

In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

Er bestaat een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie) voor iedereen: basiszorg. Hiertoe behoren ambulante en poliklinische zorgen, onder andere onderzoeken en behandelingen door niet-gespecialiseerde artsen (generalisten/huisartsen), radiografieën, laboratorium-analyses.

Onder de categorie ambulante en poliklinische zorgen vallen zorgen door: pediaters, neurologen, keel-neus-oorspecialisten, endocrinologen, gastro-enterologen, urologen, cardiologen, oftalmologen (oog), stomatologen (maag), oncologen, verloskundigen, gynaecologen, logopedisten, infectiologen, longspecialisten, dermatologen, venerologen, fysiotherapeuten (kiné), traumatologen en orthopedisten.

Ook voor kwetsbare groepen zijn er speciale voorzieningen

Definitie:

*Arme families (weinig middelen en hoge vaste kosten: zieke terugkeerders komen in aanmerking)

* Gehandicapten (krijgen ook protheses en toegang tot rehabilitatiecentra)

- > alleenstaande gepensioneerden krijgen 50 % korting op hun medicatie, gepensioneerden krijgen 30% korting op hun medicatie.

Welke extra gratis zorgen krijgen ze?

Mensen die tot deze categorieën behoren, krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben toegang tot dezelfde zorginstellingen.

Betrokkenen leggen geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong.

We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient bovendien verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M." (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)"

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië.

Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze diabetes mellitus type 1 en deze status na totale thyroidectomie wegens recidiverende Graves hyperthyroïdie bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië."

3.1.3.3. In het eerste middel voeren verzoekers aan dat geen rekening werd gehouden met de nieuwe medische stukken die verzoekers bij hun aangetekend schrijven van 3 februari 2012 hadden gevoegd. Deze aanvraag heeft geleid tot de beslissing van 13 november 2012 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2014 waarbij deze beslissing werd vernietigd. De bestreden beslissing stelt dus ten onrechte dat verzoekers geen actualisering van de medische toestand hebben voorgelegd.

Verzoekers voeren aan dat de behandelende huisarts op 19 januari 2012 heeft geattesteerd dat verzoeker aan diabetes lijdt die behandeld wordt met insuline, dat een levenslange en strikte opvolging door een specialist endocrinologie vereist is, dat reizen vermoeiend is en af te raden wegens het gevaar voor hypoglycemie. Verzoekers stellen dat uit het advies van de arts-adviseur niet blijkt dat de toestand van verzoeker zou gewijzigd zijn en begrijpen niet waarom de arts-adviseur besluit dat er geen contra-indicatie is om te reizen. Verzoekers wijzen erop dat de arts-adviseur, in het geval hij een andersluidende conclusie heeft dan de behandelende arts, hij ofwel bijkomende informatie dient op te vragen ofwel moet overgaan tot een grondig onderzoek, zoniet wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en tevens de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekers vervolgen dat de behandelende arts meent dat verzoeker wel degelijk werkonbekwaam is omwille van verzoekers schildklierssubstitutie en diabetes.

Verzoekers leggen een DVD voor waaruit volgens hen blijkt dat er omwille van de corruptie in Armenië daar geen gratis geneeskunde bestaat en dat de medicatie niet te krijgen is en in elk geval niet gratis. De behandelende arts van verzoeker attesteert dat verzoekers diabetes momenteel onder controle is

mits nauwkeurige follow-up, maar als er geen follow-up meer is deze zal ontsporen met de dood tot gevolg. Verzoekers wijzen erop dat het medicijn "Lantus" dat verzoeker nodig heeft, in Armenië 90 euro kost wat voor het gezin niet te betalen is omdat verzoeker werkonbekwaam is. Verzoekers menen dat de door de arts-adviseur gebruikte informatie eenzijdig is en niet overeenstemt met de werkelijkheid.

3.1.3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het aangetekend schrijven van verzoekers van 3 februari 2012 een nieuwe, vierde, aanvraag betrof om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij hebben deze vierde aanvraag ingediend nadat een beslissing genomen werd in het kader van hun derde aanvraag op 28 september 2011. Deze beslissing van 28 september 2011 werd inderdaad vernietigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. nr. 86 085 van 22 augustus 2012. Op 28 november 2013 wordt dan een nieuwe beslissing genomen inzake deze derde aanvraag, nadat de eerste beslissing werd vernietigd.

Het stond verzoekers vrij om, na de vernietiging *d.d.* 22 augustus 2012, aanvullende informatie in te dienen in het kader van de opnieuw hangende derde aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers dit hebben gedaan en zij beweren dit ook niet. Er kan niet worden aangenomen dat de vierde aanvraag die verzoekers hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name op 3 februari 2012, als een 'aanvulling' moet worden beschouwd op hun derde aanvraag die pas opnieuw hangend werd na vernietiging op 22 augustus 2012 van de genomen beslissing inzake deze derde aanvraag. Verzoekers wijzen er trouwens zelf op dat deze vierde aanvraag aanleiding heeft gegeven tot een beslissing van 23 oktober 2012 (die op haar beurt inmiddels ook vernietigd werd). Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij elke aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend, afzonderlijk behandelt. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het advies steunt op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om bij de behandeling van de derde aanvraag van verzoekers (opnieuw hangend geworden op 22 augustus 2012) geen rekening te houden met stukken die werden voorgelegd in het kader van een vierde aanvraag ingediend op 3 februari 2012, waarover een afzonderlijke beslissing werd genomen op 23 oktober 2012.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de arts-adviseur in haar advies van 21 november 2013, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de bestreden beslissing werd gevoegd, uitdrukkelijk aangeeft dat zij meent het dossier "*zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 24/05/2011*".

Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.1.3.5. Verzoekers voeren aan dat de arts-adviseur meent dat er geen contra-indicatie is voor verzoeker om te reizen terwijl de behandelende arts reizen afraadt wegens het risico op hypoglycemie.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet in punt 3.1.3.4. van dit arrest, diende bij het nemen van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, geen rekening te worden gehouden met de stukken die werden voorgelegd in het kader van de vierde aanvraag ingediend op 3 februari 2012. Het standaard medisch getuigschrift van 19 januari 2012 maakt deel uit van deze vierde aanvraag, hiermee diende de arts-adviseur geen rekening te houden bij het geven van haar advies inzake de derde aanvraag van verzoekers.

De arts-adviseur heeft in haar advies van 21 november 2013 rekening gehouden met de medische stukken die in het kader van de derde aanvraag werden voorgelegd, met name een ongedateerd consultatieverslag, opgesteld door Dr. A. N., endocrinoloog, aangaande een raadpleging op 16 maart 2011, een medisch getuigschrift van 24 mei 2011, eveneens opgesteld door Dr. A. N. en twee medische getuigschriften van 24 mei 2011, opgesteld door Dr. M. V., huisarts.

Uit deze attesten blijkt dat inzake het al dan niet kunnen reizen van verzoeker niets wordt overwogen. In het standaard medisch getuigschrift van arts M.V. van 24 mei 2011 wordt verduidelijkt dat er levenslang een regelmatige follow-up bij een specialist nodig is, dat indien de behandeling wordt stopgezet, er een risico is op het ontsporen van het suikermetabolisme en het ontstaan van extreme hypothyroidie, dat mits goede opvolging de situatie perfect te regelen is, dat regelmatige follow-up door een specialist nodig is alsook auto-regulatie van het diabetes materiaal.

In het advies van de arts-adviseur van 21 november 2013 wordt over de mogelijkheid tot reizen het volgende overwogen: "*Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische*

getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen”.

De arts-adviseur erkent in het advies dat verzoeker nood heeft aan medicatie (insuline glargine, insuline aspart en levothyroxine) en opvolging door artsen (huisarts en internist/endocrinoloog) en komt na onderzoek van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid, zoals hierboven weergegeven onder punt 3.1.3.2. van dit arrest, tot de conclusie dat deze medicatie en behandeling door deze artsen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Inzake de toegankelijkheid wordt tevens verwezen naar punt 3.1.3.8. van dit arrest.

Bijgevolg merkt de Raad op dat verzoeker, eens toegekomen in Armenië, zijn behandeling kan verderzetten.

Bijgevolg steunt het advies op de stukken van het dossier en is het niet kennelijk onredelijk om te vermelden dat *“niet (blijkt) dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen”.*

De arts-adviseur wijkt hiermee niet af van wat de behandelende artsen geattesteerd hebben in het kader van de derde aanvraag van verzoekers en er diende in dit kader dus geen “bijkomende informatie” of “grondig onderzoek” te worden gevraagd of gedaan.

Tevens wordt opgemerkt dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, aan de arts-adviseur worden overgelaten, dat deze laatste volledig vrij wordt gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten, dat de arts-adviseur niet van een bijzondere expertise blijkt dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een arts-specialist is opgesteld. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

De laatste zin van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”.* De vermelding *“indien hij dit nodig acht”* houdt niet in dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is om bijkomend advies in te winnen van een deskundige of van de behandelende arts. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de arts-adviseur bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het persoonlijk onderzoeken van de aanvrager worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de arts-adviseur overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen is niet vereist *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35). Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder bijkomende inlichtingen te vragen of zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk bijkomend onderzoek of inlichtingen een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel hem toe en het feit dat hij op dusdanige manier tot zijn advies is kunnen komen, toont geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing, waarvan *in casu* het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals uit voorgaande bespreking van het eerste middel blijkt, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De door verzoekers in dit verband aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM kan evenmin worden aangenomen.

Dit onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.1.3.6. Waar verzoekers aanvoeren dat de behandelende arts meent dat verzoeker wel degelijk werkonbekwaam is omwille van zijn schildkliersubstitutie en diabetes, wordt opgemerkt dat dit niet geattesteerd wordt in de hierboven opgesomde medische attesten die werden voorgelegd naar aanleiding van de derde aanvraag van verzoeker, die beantwoord wordt middels de bestreden beslissing.

De vaststelling in dit verband in het medisch advies van de arts-adviseur van 21 november 2013 luidt als volgt:

“Betrokkenen leggen geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong.”

Er dient te worden opgemerkt dat deze passage handelt over verzoeker en verzoekster. Verzoekers betwisten niet dat er geen redenen zijn dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn. Door hun bewering tonen verzoekers evenmin aan dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn. In de mate waarin verzoekers bij het verzoekschrift een attest voegen van de behandelende huisarts waarin deze verklaart dat het niet evident is verzoeker als werkbekwaam te bestempelen gezien de pathologie die hij heeft, wordt opgemerkt dat verzoekers in het verzoekschrift vermelden dat dit attest dateert van 9 januari 2014. Bijgevolg dateert dit van na de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Tevens wordt erop gewezen dat in het advies van de arts-adviseur, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing wordt gevoegd, wordt overwogen dat er voor kwetsbare groepen speciale voorzieningen zijn en dat arme families, met weinig middelen en hoge vaste kosten, waaronder zieke terugkeerders, extra gratis zorgen krijgen. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoekers “zieke terugkeerders” zijn en dus onder deze gunstige regeling vallen. Maar zelfs als de zorgen voor verzoeker niet gratis zouden zijn, wordt vastgesteld dat verzoekers niet betwisten dat verzoekster niet arbeidsongeschikt is.

Tevens wordt verwezen naar punt 3.1.3.8. van dit arrest.

3.1.3.7. Verzoekers leggen als bijlage bij huidig verzoekschrift een DVD voor met daarop een reportage van een Armeens televisiestation, waaruit volgens hen blijkt dat omwille van de corruptie in het land er geen gratis geneeskunde bestaat, dat de medicatie niet te krijgen is en in elk geval niet gratis is. Bij deze DVD voegen zij een begeleidende brief met een samenvatting van wat gezegd wordt in deze reportage, onder andere dat er in Armenië in elke provincie van de overheid een tekort is aan medicatie en insuline, dat veel poliklinieken patiënten met lege handen naar huis sturen of maar de helft van de medicatie meegeven, een kleine dosis of vervangers, dat dokters in ziekenhuizen niet betwisten dat er een insuline tekort is en dat de poliklinieken geen insuline krijgen, dat de medicatie die de overheid gratis moet toedienen ook verkocht wordt in apotheken maar dat het voor apothekers niet voordelig is om insuline te verkopen aangezien dit gratis te verkrijgen is in de polikliniek. Als de medicatie in de polikliniek op is, gaan de zieken naar de apotheker, die dan de prijs verhogen. De beste medicatie van de laatste generatie “Lantus” wordt nooit gratis gegeven.

Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoekers deze DVD met bijhorende brief pas voor het eerst voorleggen bij huidig verzoekschrift. In hun aanvraag van 22 juni 2011 hebben zij geen melding gemaakt van het niet of niet gratis kunnen verkrijgen van geneesmiddelen omwille van corruptie, zodat hierover niet kon en niet moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt.

In de mate waarin verzoekers deze informatie willen aanhalen om aan te tonen dat de motieven niet steunen op een correcte feitenvinding, wordt herhaald dat verzoekers deze ongedateerde informatie niet hebben meegedeeld bij hun aanvraag, zodat de verwerende partij hierover geen standpunt kon innemen, en dat de Raad niet bevoegd is om zich in de plaats te stellen van de overheid en de situatie van verzoekers opnieuw te beoordelen. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een

wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*).

3.1.3.8. Verzoekers betwisten niet dat de nodige medicatie en artsen beschikbaar zijn in Armenië, maar zij menen dat verzoeker werkonbekwaam is en dat de medicatie niet gratis is en zelfs onbetaalbaar voor hen. In het advies van de arts-adviseur wordt over de toegankelijkheid van de medicatie en de nodige zorgen het volgende overwogen:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Armenië:

- Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 20/11/2013:

- "Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald.

Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis.

In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

Er bestaat een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie) voor iedereen: basiszorg

Hiertoe behoren ambulante en poliklinische zorgen, onder andere onderzoeken en behandelingen door niet-gespecialiseerde artsen (generalisten/huisartsen), radiografieën, laboratorium-analyses.

Onder de categorie ambulante en poliklinische zorgen vallen zorgen door: pediaters, neurologen, keel-neus-oorspecialisten, endocrinologen, gastro-enterologen, urologen, cardiologen, oftalmologen (oog), stomatologen (maag), oncologen, verloskundigen, gynaecologen, logopedisten, infectiologen, longspecialisten, dermatologen, venerologen, fysiotherapeuten (kiné), traumatologen en orthopedisten.

Ook voor kwetsbare groepen zijn er speciale voorzieningen

Definitie:

*Arme families (weinig middelen en hoge vaste kosten: zieke terugkeerders komen in aanmerking)

* Gehandicapten (krijgen ook protheses en toegang tot rehabilitatiecentra)

- > alleenstaande gepensioneerden krijgen 50 % korting op hun medicatie, gepensioneerden krijgen 30% korting op hun medicatie.

Welke extra gratis zorgen krijgen ze?

Mensen die tot deze categorieën behoren, krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben toegang tot dezelfde zorginstellingen.

Betrokkenen leggen geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong.

We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient bovendien verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M." (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)"

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië."

Zoals reeds werd gesteld onder punt 3.1.3.6. van dit arrest, betwisten verzoekers niet op goede gronden dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is en betwisten zij op geen enkele wijze dat verzoekster kan werken. Verzoekers vormen dus een gezin waarin vaststaat dat minstens één van de partners zonder twijfel kan werken. Voor het overige betwisten verzoekers in algemene bewoordingen dat de medicatie niet gratis is en dat de medicatie die verzoeker thans neemt in Armenië 90 euro kost. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekers voorbij gaan aan alle elementen die worden vermeld in het advies van de arts-adviseur inzake de toegankelijkheid. Daaruit blijkt dat de zorgen betaald kunnen worden door de staat of dat de burgers deze moeten zelf betalen. In dat geval zijn er voor kwetsbare groepen speciale voorzieningen, en arme families (weinig middelen en hoge vaste kosten) waaronder zieke terugkeerders, komen in aanmerking voor deze speciale voorzieningen. Verzoekers tonen niet aan waarom zij hier niet onder zouden vallen. Tevens wordt in het advies opgemerkt dat, gelet op het niet voorleggen van bewijzen van arbeidsongeschiktheid en het niet aantonen dat verzoekers geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt, er vanuit kan worden gegaan dat verzoekers zelf kunnen

instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Tevens wordt vermeld dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie stelt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De arts-adviseur verwijst voor haar vaststellingen naar volgende informatie: Caritas International "Country Sheet Armenia", 2010; Yerevan Municipality - Polyclinic "Sourb Astvatsamayr", <http://www.yerevan.am/3-369-Sourb%20Astvatsamayr%20MC.html>; YUSBASHYAN, R. hoofd van de primaire gezondheidszorg van Ministerie van Gezondheid, gesprek over Armeense gezondheidszorg met K. V. (immigratieambtenaar DVZ), 03/11/2009. Deze informatie, waaronder een rapport van Caritas International en de website van een polikliniek in Armenië, betreft niet louter "eenzijdige informatie verstrekt door de overheid" zoals verzoekers beweren. Met hun uiteenzetting slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de motieven inzake de toegankelijkheid in de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, steunen op een verkeerde feitenfinding of kennelijk onredelijk, zijn.

Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur deel uitmaakt, steunen op een correcte feitenfinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending van de artikelen 7, 62, 74/13, 74/16 en 74/17 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de Wet van 15 december 1980 op de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955, van art. 19, §2 van het Handvest van de Grondrechten

en van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd: "Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum"

Terwijl,

Een bevel om het grondgebied te verlaten, een terugkeerbesluit is in de zin van artikel 3.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

Dat het bestreden Bevel immers een administratieve beslissing is, waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld;

Dat de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet de omzetting zijn in het Belgisch recht van de door de verzoekende partijen aangehaalde Richtlijn 2008/115/EG;

Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met het refoulementsverbod dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat hen een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten;

Dat bijgevolg een terugkeerbesluit zich niet mag beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (voetnoot 19, Marleen MAES, "De Terugkeerrichtlijn en onverwijderbare vreemdelingen", T.V.R. 2011, p.254);

En terwijl,

Er niet in het minst rekening wordt gehouden met het feit dat er ten aanzien van de verzoekende partij een verzoek overeenkomstig art. 9ter hangende is;

Dat immers de onontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen tegenover de verzoekende partij vernietigd werd bij Arrest van 16/1/2014;

Dat zolang er omtrent dit verzoek geen beslissing werd genomen, de verzoekende partij zich mag beroepen op het refoulementsverbod van art. 3 E.V.R.M.;

Dat non-refoulement niet alleen voortvloeit uit het Vluchtelingenverdrag, maar ook o.m. uit het artikel 3 van het E.V.R.M. (E.H.R.M. 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 20 maart 1991, nr. 15576/89, Cruz Varas/Zweden);

Dat het non-refoulementbeginsel dat voortvloeit uit het artikel 3 E.V.R.M. directe werking heeft (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM I - Algemene beginselen, Antwerpen, Intersentia, 2005, 12; 0. DESCHUTTER en S. VAN DROOGHENBROECK, Droit international des droits de l'homme devant le juge national, Brussel, Larcier, 1999, 434) en primeert op het nationaal recht (Cass. 27 mei 1971, Arr. Cass.1971, 959) en dus dient aangezien te worden minstens als een bepaling van gemeen recht;"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij niet op het middel maar beperkt zij zich tot de exceptie.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, ze zijn niet in het bezit van een geldig visum. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren evenwel aan dat de motivering van een terugkeerbesluit zich niet mag beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf en dat er een motivering ontbreekt over de nog hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsbeslissing werd immers vernietigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2014. Deze aanvraag is bijgevolg opnieuw hangende en zolang daarover geen beslissing werd genomen, mogen verzoekers zich beroepen op het refoulementsverbod van artikel 3 van het EVRM.

3.2.3.3. Er dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier het volgende blijkt:

- op 22 juni 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;

- op 3 februari 2012 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;
- op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de vierde aanvraag (ingediend op 3 februari 2012) onontvankelijk is;
- op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de derde aanvraag (ingediend op 22 juni 2011) ongegrond is;
- op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten;
- bij arrest van de Raad nr. 117 038 van 16 januari 2014 wordt de beslissing van 23 oktober 2012 vernietigd en staat de vierde aanvraag weer open, vanaf 16 januari 2014;
- op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris na vernietiging een nieuwe beslissing dat deze vierde aanvraag onontvankelijk is;
- op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op het ogenblik waarop huidige bestreden bevelen werden genomen, met name op 28 november 2013, geen enkele aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende was. Inzake de derde aanvraag was een beslissing genomen op 28 november 2013, dezelfde dag als de bestreden bevelen, en inzake de vierde aanvraag was een beslissing genomen op 23 oktober 2013. Op het ogenblik van het nemen van huidige bestreden bevelen was deze beslissing van 23 oktober 2013 nog niet vernietigd. Inmiddels werd na vernietiging een nieuwe beslissing genomen op 26 maart 2014, zodat deze aanvraag opnieuw afgesloten is.

Bijgevolg stonden er op het ogenblik van het nemen van huidige bestreden bevelen geen aanvragen open op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg had de verwerende partij bij het nemen van de huidige bestreden bevelen reeds een standpunt ingenomen over de gezondheidstoestand van verzoekers en dienden de bestreden bevelen geen standpunt in de nemen inzake een nog hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien er geen hangende aanvraag meer was.

Nu er een beslissing genomen was inzake de verblijfsaanvraag van verzoekers om medische redenen, kunnen verzoekers niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM dat het verbod inhoudt van refoulement. De aanvraag om medische redenen werd immers eerst onderzocht en behandeld vooraleer de verwerende partij de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nam.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 19, tweede lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat een gelijkaardige bepaling bevat, kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de formele motiveringsplicht ter zake. Een schending van artikel 13 van het EVRM doet zich bijgevolg evenmin voor.

3.2.3.4. De aanvragen van verzoekers ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn afgehandeld en verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een visum. De schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat eerst de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd behandeld en dat dan pas ten opzichte van verzoekers bevelen werden genomen om het grondgebied te verlaten. Er stonden op het ogenblik van het nemen van de bestreden bevelen geen aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet meer open. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.6. Verzoekers voeren in de hoofding van het middel de schending aan van de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de vreemdelingenwet en van artikel 15 van het EVRM, maar laten na om *in concreto* aan te duiden in welk opzicht de bestreden beslissingen deze bepalingen schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een

uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.2.3.7. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepalingen werden omgezet in Belgische wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekers tonen dit evenwel niet aan.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET